

Kielecka Fabryka kwasu siarkowego wykonała zadania trzech lat Planu 6-letniego

Załoga Fabryki Kwasu Siarkowego, położonej w woj. kieleckim zameldowała ostatnio o wykonaniu zadań trzech lat Planu 6-letniego. Stała ona tym samym w rzędzie produkcyjnych zakładów przemysłu chemicznego. Robotnicy tej fabryki wykorzystali i wykorzystują nadal zdobytą w walce o plan doświadczenia, w wyniku czego zadania produkcyjne wykonywane są rytmicznie.

O stałych sukcesach zakładów świadczy fakt zdobycia we współzawodnictwie międzyzakładowym po raz trzeci standardu przechodniego Zw. Zaw. Prac. Przemysłu Chemicznego.

Wyd. A

Cena 15 groszy

Nast korespondenci meldują

Gazeta Krakowska

Organ KW Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok IV.

Kraków, czwartek 21 sierpnia 1952 r.

Nr 200 (1208)

Plenum Komitetu Centralnego WKP (b) postanowiło zwołać 5 października 1952 r. XIX Zjazd WKP (b)

XIX Zjazd WKP (b)

MOSKWA
Dnia 20 bm. w dzienniku „PRAWDA” opublikowany został następujący komunikat:

Do wiadomości wszystkich organizacji WKP (b).

W tych dniach odbyło się w Moskwie plenum Komitetu Centralnego WKP (b).

Komitet Centralny WKP (b) postanowił zwołać 5 października 1952 roku kolejny XIX Zjazd WKP (b).

Porządek dzienny XIX Zjazdu WKP (b):

- 1) Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP (b) — referuje sekretarz KC tow. Malenkow G. M.
- 2) Referat sprawozdawczy Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP (b) — referuje przewodniczący Komisji Rewizyjnej tow. Moskaltow P. G.

3) Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955 — referuje przewodniczący Państwowej Komisji Planowania tow. Saburow M. Z.

4) Zmiany w statucie WKP (b) — referuje sekretarz KC tow. Chruszczew N. S.

5) Wybory centralnych organów partii. Norma przedstawicielstwa i tryb wyborów delegatów na Zjazd:

- 1) Jeden delegat z głosem rozstrzygającym na 5 tysięcy członków partii;
- 2) Jeden delegat z głosem doradczym na 5 tysięcy kandydatów na członków partii.
- 3) Delegaci na XIX Zjazd partijny wybierani są zgodnie ze statutem partii, w zamkniętym (tajnym) głosowaniu.
- 4) Delegaci z ramienia organizacji partyjnych RSFR wybrani są na partyjnych

konferencjach obwodów, krajów i republik autonomicznych. W innych republikach związkowych delegaci wybierani są na obwodowych konferencjach partyjnych lub na zjazdach komunistycznych partii republik związkowych — według uznania KC komunistycznych partii republik związkowych.

5) Komuniści należący do organizacji partyjnych Armii Radzieckiej, marynarki wojennej i oddziałów ochrony pogranicza Ministerstwa Bezpieczeństwa Państwowego wybierają delegatów na XIX Zjazd partii razem z pozostałymi organizacjami partyjnymi na obwodowych, krajowych konferencjach partyjnych lub na zjazdach komunistycznych partii republik związkowych.

Sekretarz KC WKP (b)
J. STALIN

Projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP (b) w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955

„Prawda” opublikowała dnia 20. VIII br. następujący projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP (b) w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955:

Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955 (III punkt porządku dziennego)

Pomyślne wykonanie czwartego planu pięcioletniego umożliwi przyjęcie nowego planu pięcioletniego, zapewniającego dalszy rozwój wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, wzrost dobrobytu, ochrony zdrowia i kulturalnego poziomu narodu.

Zgodnie z tym XIX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego uważa za konieczne udzielić Komitetowi Centralnemu Partii i Radzie Ministrów ZSRR następujących dyrektyw w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955.

I. W dziedzinie przemysłu

- 1) Ustalić przystość poziomu produkcji przemysłowej w ciągu 5-letnia w przybliżeniu na 70 proc. przy przeciętnym rocznym tempie wzrostu całej globalnej produkcji przemysłowej w przybliżeniu o 12 proc. Określić tempo wzrostu produkcji środków produkcji (grupy „A”) w wysokości 13 proc., a produkcji dóbr konsumpcyjnych (grupy „B”) w wysokości 11 proc.
- 2) Przewidzieć wzrost produkcji najważniejszych rodzajów produkcji przemysłowej w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 w przybliżeniu w następujących przedziałach: Surowca o 76 proc., stal o 62 proc., walcownia o 64 proc., węgiel o 43 proc., ropa naftowa o 85 proc., energia elektryczna o 80 proc., turbiny parowe — 2,3 raza, hydroturbiny — 7,8 raza, kotły parowe — 2,7 raza, urządzenia hutnicze — o 85 proc., aparatura naftowa — 3,5 raza, wielkie obrabiarki do skrawania metali — 2,6 raza, samochody o 20 proc., traktory o 19 proc., sonda wapienna o 84 proc., soda kaustyczna o 79 proc., nawozy sztuczne o 88 proc., kauczuk syntetyczny o 82 proc., cement — 2,2 raza, wywóz drewna przemysłowego o 56 proc., papier o 46 proc., tkaniny bawełniane o 61 proc., tkaniny wełniane o 54 proc., obuwie skórzane o 55 proc., cukier kryształowy o 78 proc., mięso o 92 proc., ryby o 58 proc., masło o 72 proc., tłuszcz roślinny o 77 proc., konserwy — 2,1 raza.
- 3) Zgodnie z planem dalszego rozwoju produkcji przemysłowej zwiększyć państwowe nakłady inwestycyjne w przemyśle w latach 1951—

1955 w przybliżeniu dwukrotnie w porównaniu z latami 1946—1950. Jednocześnie z uruchomieniem nowych przedsięwzięć i agregatów zapewnić zwiększenie mocy czynnych przedsiębiorstw przez ich rekonstrukcję, wyposażenie w nowe urządzenia fabryczne, mechanizację i intensyfikację produkcji oraz udoskonalenie procesów technologicznych. Wykorzystać rozbudowę istniejących przedsiębiorstw jako niezwykle ważne rezerwy zwiększenia produkcji przy najmniejszych kosztach. Stworzyć rezerwy w budownictwie przedsiębiorstw hutniczych, elektrowni, rafinerii nafty i kopalni węgla, aby zapewnić niezbędny poziom tych gałęzi przemysłu w latach następujących.

Zapewnić lepsze geograficzne rozmieszczenie budowy przedsiębiorstw państwowych w nowej 5-letniej, mając na uwadze dalsze przybliżenie przemysłu do źródeł surowców i paliwa w celu zlikwidowania nieracjonalnych i nadmiernie dalekich przewozów.

4) W dziedzinie hutnictwa żelaza na równi z dalszym zwiększeniem produkcji metali żelaznych, rozszerzyć asortyment i znacznie zwiększyć produkcję deficytowych gatunków stali walcowanej, w szczególności produkcie grubych blach stalowych — 3,1 raza. Rozwinąć produkcję oszczędnościowych gatunków i profili stali walcowanej.

Zwiększyć produkcję i podnieść jakość specjalnych gatunków stali i stopów dla po-

6) W dziedzinie elektryfikacji zapewnić wysokie tempo przyrostu mocy elektrowni w celu pełniejszego zaspokojenia rosnących potrzeb gospodarki narodowej oraz potrzeb bytowych ludności na energię elektryczną oraz w celu zwiększenia rezerwy w systemach energetycznych.

Zwiększyć w ciągu 5-letnia łączną moc elektrowni w przybliżeniu dwukrotnie, a elektrowni wodnych — trzykrotnie, zapewniając w zakresie elektrowni ciepłych przede wszystkim rozbudowę czynnych przedsiębiorstw. Oddać do użytku wielkie elektrownie wodne, w tym Elektrownię Rujbyszewską o mocy 2.100 tys. kW oraz Elektrownię Hamską, Gorkowską, Mingeczarską, Ust-Kamieniołską i inne o łącznej mocy 1.916 tys. kW. Zbudować i oddać do użytku linie wysokiego napięcia Rujbyszew — Moskwa.

Rozwinąć budowę Stalinogradzkiej i Rachowskiej Elektrowni Wodnej, rozpocząć budowę nowych wielkich elektrowni wodnych: Czoboksańskiej na Woldze, Wotkińskiej na Kamie, Buch-Tarnińskiej na Irtyżu i szeregu innych.

Rozpocząć prace nad wykorzystaniem zasobów energetycznych rzeki Angary w celu rozbudowy na bazie taniej energii elektrycznej i miejscowych źródeł surowców — przemysłu aluminiowego, chemicznego, górnego i innych gałęzi przemysłu.

W celu poważnego polepszenia zaopatrzenia w energię elektryczną południa, Uralu i Zagłębia Kuźnieckiego zapewnić znaczny wzrost mocy ciepłych elektrowni rejonowych i fabrycznych w tych okęgach. Dla zapewnienia zaopatrzenia w energię elektryczną miast i rejonów, równocześnie z budową wielkich elektrowni — budować nieduże oraz średnie elektrownie.

W związku z zadaniami dalszej industrializacji zapewnić 2—2,5-krotny wzrost produkcji energii elektrycznej w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR. Zbudować Narwską Elektrownię Wodną, Ryską Elektrownię Ciepłą, oraz wznosić tempo budowy Hańskiej Elektrowni Wodnej.

Zapewnić budowę elektrowni ciepłych i sił centralnego ogrzewania dzielnicowego w celu urzeczywistnienia założonej na szeroką skalę eksploatacji sił i przedsięwzięć przemysłowych.

Stosować na szeroką skalę automatyzację procesów produkcyjnych elektrowni. Zakor-

Z frontu walki o chleb

Spółdzielnie produkcyjne przodują w dostawie zboża

Otrzymujemy coraz to nowe meldunki o realizacji planów skupu zboża przez wieś krakowską. Wiele gromad powiatów oświęcimskiego i olkuskiego wykonało już roczne plany dostaw, dzięki czemu realizacja miesięcznych planów w tych powiatkach doszła do stosunkowo wysokich procentów; w pow. Oświęcim ponad 46 proc., w pow. Olkusz ponad 41 proc. (na dzień 18 bm.).

W dostawach zboża przodują spółdzielnie produkcyjne, sprzedając zboże przed terminem i ponad plan. I tak: np. spółdzielnia produkcyjna WIERZCHOSŁAWICE (pow. tarnowski) pierwsza w powiecie odstawiła zboże, wykonując plan w 108 proc. I to na 15 dni przed zaplanowanym terminem. W pow. Nowy Targ, w pierwszej kolejności, wywiązali się z obowiązku sprzedaży zboża spółdzielcy z NIEDZICY (gm. Łapsze Niżne), wyko-

nująco — jak donosi nasz korespondent J. SEKIWICZ — już 14 bm. roczny plan dostaw w 213,4 proc. Również w powiecie oświęcimskim szereg spółdzielni dokonał już dostawy zboża. Spółdzielnia produkcyjna w NOWEJ WSI — jak pisze nasz korespondent S. WRONA — zakończyła kilka dni temu zbiwa zbóż „późniejszych”, przystępując od razu do omłotów.

„I tu już od razu wiadak — pisze korespondent — wyższość naszej zespółowej gospodarki nad indywidualną. A różnicę tę widak iaskawo: o międze tylko, a plony inne, większe... Po omłotach okazało się, że zebraliśmy jęczmienia jarego 24 q z jednego ha, pszenicy ponad 24 q (chlópi indywidualni o ok. 2—4 q mniej). Te piękne plony pozwoliły nam wywiązać się ze skupu zboża ponadplanowo, a szybko omłoty — dostawić zboże przed terminem.

Ważna sprawa: osobisty przykład aktywistów

Za przykładem spółdzielni produkcyjnych chlópi gospodarujący indywidualnie wywiązują się coraz szybciej z obowiązku dostawy zboża. W gm. TUCHOW (pow. tarnowski) pierwszy dostawili zboże aktywiści i małorolni chlópi J. Galas, Fr. Czupkiewicz, J. Ropski, K. Chwastek, Wł. Tokarz. Za ich przykładem poszli inni. Dzięki temu plan etapowy w gminie został już w znacznej części zrealizowany. Podobnie w gm. CIEŻKOWICE kilku chlópów przedterminowo i ze znaczną nadwyżką dostawili zboże, wywiązując z kolejnych. I tak: jako pierwszy wywiązali się: J. Steczyński, E. Wróbel, J. Wietecha z JASTRZĘBI, A. Gu-

cwa z CIEŻKOWIC, Maria Kwaśna z TURSKA i inni. W pow. nowotarskim dobrą lokatę w dziedzinie dostawy zboża zajmuje gmina ŁAPSZE NIŻNE. Wyniki osiągnięte w tej gminie są w dużej mierze zasługą aktywnego gminnego i gromadzkiego, który nie tylko postarał się o zorganizowanie omłotów, dobrą organizację skupu itp., ale dał osobisty przykład w wypełnieniu obowiązku wobec państwa. M. jn. dobry przykład dali pracownicy miejscowej GS. Prezes spółdzielni, Józef Krawontka pierwszy dostawili zboże, wykonując przypadający na niego roczny plan sprzedaży w 143,8 proc. Podobnie sklepowa Helena Karkoszka,

sprzedała zboże więcej, niż była obowiązana. Dobry przykład dał także prezes gromadzkiego ZSCh, Michał Stecyk, jako pierwszy w gromadzie do stawiając zboże. Dobry przykład poskutkował. Liczni chlópi widząc, że aktywiści — pierwsi i przed terminem — wywiązują się ze swych obowiązków, nie zwlekając dostawili zboże (np. Maria Duda i in.) i przyczynili się w ten sposób do szybkiej realizacji gromadzkiego planów dostaw. Trzeba więc podkreślić, że osobisty przykład aktywistów jest sprawą bardzo ważną. I o tym należy pamiętać. (lp)

Rozpoczął się decydujący etap w historii najpotężniejszego obiektu Planu Sześcioletniego — budowa wielkich pieców Nowej Huty

W historii Nowej Huty — najpotężniejszego i najwspanialszego obiektu Wielkiego Planu — nastąpił nowy, decydujący etap. Rozpoczęła się budowa wielkich pieców — zasadniczych obiektów huty. W przygotowane wykopy popłynęły strumienie betonu; ekipy wysokokwalifikowanych zbrojarzy i spawaczy rozpoczęły zbrojenie fundamentów. Powstał nowy, ważny odcinek frontu wielkiej ofensywy naszego pokojowego budownictwa, które m. in. tu na podkrakowskich polach walczy z wielowiekowym zacofaniem gospodarczym kraju, walczy o rozwój, wzrost i potęgę Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Budowa wielkich pieców to niezmiernie trudne i poważne zadanie, wymagające obrzytnego nakładu sił i środków materiałowych oraz wysokich kwalifikacji wykonawców. Wymaga ona wykonania m. in. całego rejonu warsztatów wraz z urządzeniami socjalnymi i zleńciami oddany będzie do użytku.

Poważnie zaangażowane są prace przy budowie rejonu wytwórni materiałów ogniotrwałych. Wytwórnia ta ma już opracowany plan produkcyjny na rok przyszły. Oprócz rejonu siłowni, aglomerowni i kokowni w budowie znajdują się stalownia. Przeprowadza się rozbudowę wytwórni prefabrykatów, która przerabiać będzie pochodnie hutnicze — m. in. szlako — na cenne materiały budowlane.

Ogółem spośród kilkuset obiektów Nowej Huty ponad połowa jest już w budowie. Niedaleki jest termin, gdy do realizacji zadań Planu 6-letniego włączą się największa jego budowa.

W wyremontowanych i jasnych szkołach młodzież rozpocznie naukę

W Warszawie Już za dwa tygodnie budynki szkolne wypełnią się młodzieżą, która wesółła, zdrowa i opalona po dwumiesięcznym okresie wakacyjnym rozpocznie nowy rok nauki. Na młodzież tę czekają już czyste, jasne i odnowione izby lekcyjne. Dzięki znacznym środkom materialnym, przeznaczonym przez państwo oraz dzięki dużym wysiłkom terenowych rad narodowych i ofiarnej współpracy komitetów rodzicielskich, wszystkie szkoły podstawowe na terenie całego kraju objęte zostały remontami i naprawami.

Remonty kapitalne przeprowadzono w 6.651 izbach szkolnych. W okresie letnim przygotowania do rozpoczęcia nowego roku nauki stały się jedną z głównych trosk rad narodowych.

Wielką pomocą w przygotowaniu była czynna i aktywna współpraca komitetów rodzicielskich, które zajęły się zakupem i dostarczeniem materiałów budowlanych oraz starali się o powiększenie funduszy, przeznaczonych na remonty — drogą dobrowolnych składek lub bezpłatnej robotnicy. Przykładem aktywnej pracy komitetu rodzicielskiego jest remont szkoły w Cwiczeu, która pierwsza ze szkół woj. bydgoskiego przygotowana została na przyjęcie młodzieży. Dzięki przeprowadzeniu prac systemem gospodarczym przez samych rodziców, zaoszczędzono ponad 4 tysiące złotych, które przeznaczono na zakup pomocy naukowych.

Wyciąg Dookoła Polski

Drażkowski pierwszy w Gdańsku

W śródeu rozegrany został na trasie Olstyn—Gdańsk wyścig kolarski dookoła Polski. Zwycięzcą tego etapu został Drażkowski (CWKS I), który w czasie 5:16:45 godz. przejechał wczorajszy trudny etap. Drugim był Hadasik (CWHS II) 5:16:51 godz. Dalsze miejsca zajęli: Zdunek (Widnia), Czaj (Kolejarz), Kapiak (CWHS I), Wójcik (CWHS I), Lisiewicz (Gwardia), Chwiendak (Górniki), Adamiec (Budowlani) i Janowski (Stal).

Wyciąg Dookoła Polski

Zwycięzca I etapu Wrzesiński uplasował się na 13 miejscu. Zrzeszeniu II etap wygrał CWHS I w czasie 15:50:39 godz. przed Górnikiem i Gwardią. Po dwóch etapach indywidualnie prowadzi Drażkowski w czasie 11:56:22 godz. przed Hadasikiem.

Wyciąg Dookoła Polski

Na odcinku jest już budowa rejonu warsztatów pomocniczych. Jeden z obiektów tego rejonu — odlewnia żelaza równy jest kubaturze trzech gmachów dawnego BGK w Warszawie. Cały rejon warsztatów pomocniczych składa się z kilkudziesięciu obiektów, będąc znacznie większym od zakładów im. Stalina w Poznaniu. Obiejejski wokół

(Ciąg dalszy na str. 2)

Projekt dyrekty w XIX Zjeździe WKP(b) w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951-1955

(Ciąg dalszy ze str. 1)

go i zapewnienia wzrostu wydajności pracy. Wszelkimi środkami rozwijać mechanizację najbardziej pracochłonnych procesów wydobywania węgla, a zwłaszcza ładowania węgla na ścianie, ładowania węgla i innych kopalin w toku robót przygotowawczych oraz szerzej stosować zmechanizowane sposoby obudowy wyrobisk.

Zwiększyć w porównaniu z czwartą 5-latką moc produkcyjną w kopalni węgla w przybliżeniu o 30 proc. Zapewnić w ciągu 5-letniego wzrostu wydobywania 27 proc. oraz przewidzieć dalszy rozwój wydobywania miejscowych pokładów węgla; zwiększyć produkcję lignitów 2,3 raza, a zwłaszcza w Estońskiej SRR. Na bazie rozwoju przemysłu łupkowo-chemicznego zwiększyć w Estońskiej SRR w ciągu 5-letniego produkcji sztucznego paliwa płynnego w przybliżeniu o 80 proc.

10) Przewidzieć wysokie tempo rozwoju w tym okresie budowy maszyn jako podstawy nowego potężnego postępu technicznego we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej ZSRR. Zwiększyć produkcję maszyn budowy maszyn i obróbki metali w ciągu 5-letniego w przybliżeniu dwukrotnie.

Uwzględnić w szczególności dotychczasowe zadanie w przemyśle budowy maszyn całkowicie wyposażenie w sprzęt elektryczny przedsiębiorstw hutnictwa żelaza i metali nieżelaznych, budowy rafinerii naftowych i fabryk sztucznego paliwa płynnego. Rozwinąć w niezbędnej ilości produkcję turbin hydraulicznych, parowych, generatorów, aparatów wysokiego napięcia i różnych przyrządów sterujących dla wielkich elektrowni wodnych i cieplnych, dla hut, rafinerii nafty i innych zakładów przemysłowych, wielkich obrabiarek oraz urządzeń kowalniczych i pras.

Zwiększyć w ciągu 5-letniego produkcję urządzeń dla walcowni przeszło dwukrotnie, obrabiarek o zwiększonej precyzji w przybliżeniu dwukrotnie, ciężkich maszyn kowalniczych i pras — 8-krotnie, przyrządów sterujących i kontrolnych w przybliżeniu 2,7 raza. Określić wzrost produkcji urządzeń przemysłu chemicznego w ciągu 5-letniego w przybliżeniu na 3,5 raza. Znacznie zwiększyć produkcję wieloletnich samochodów dieselskich oraz samochodów o napędzie gazowym. Zwiększyć w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 produkcję statków towarowych oraz tankowców dla marynarki w przybliżeniu 2,9 raza, rzecznych statków pasażerskich — 2,6 raza oraz statków dla floty rybackiej 3,8 raza.

Zapewnić dalszy rozwój przemysłu budowy maszyn; przemysłu budowy statków, budowy turbin i obrabiarek — w Estońskiej SRR; budowy maszyn elektrycznych, obrabiarek i statków — w Łotewskiej SRR; budowy statków i maszyn elektrycznych — w Estońskiej SRR.

Zapewnić znaczny wzrost produkcji urządzeń dźwigowo-transportowych, maszyn dla mechanizacji robót pracochłonnych, kompletnych urządzeń dla produkcji materiałów budowlanych i urządzeń automatyzowanych dla poszczególnych gałęzi przemysłu lekkiego i spożywczego.

Zwiększyć produkcję nowych maszyn kłackich. Rozwinąć produkcję wysoce wydajnych maszyn i urządzeń dla wyrobów lasów, przemysłu celulozowo-papierniczego, tartaczno- i obróbki drewna.

Przy konstruowaniu nowych maszyn dążyć do zmniejszenia ich wagi przy udoskonaleniu jakości.

W celu wykonania zadań w zakresie produkcji niezwykle ważnych rodzajów urządzeń w latach 1951-1955: zbudować i oddać do użytku nowe zakłady oraz zakończyć rekonstrukcję czynnych zakładów budowy maszyn energetycznych, urządzeń walowniczych, rozpoczętą budowę nowych fabryk urządzeń walowniczych, turbin i kotłów; rozszerzyć istniejące i oddać do użytku nowe moce produkcyjne, do wytwarzania aparatury dla przemysłu naftowego, urządzeń dźwigowo-transportowych oraz kompletnych urządzeń dla przemysłu materiałów budowlanych.

znacznie rozszerzyć istniejące i uruchomić nowe moce produkcyjne do wytwarzania wielkich obrabiarek, maszyn kowalniczych i pras oraz precyzyjnych przyrządów mierniczych i przyrządów do automatycznego kierowania procesami technologicznymi.

11) W przemyśle chemicznym zapewnić najwyższe tempo wzrostu produkcji; nowożytnych maszyn, sody i kauczuku syntetycznego, zwracając szczególną uwagę na wszechstronny rozwój produkcji kauczuku na bazie wykorzystania gazów naftowych.

Zwiększyć produkcję maszynowych, barwników, surowców dla sztucznego jedwabiu oraz asortymentu innych produktów chemicznych. Rozwinąć produkcję materiałów syntetycznych — produktów

zastępczych metali nieżelaznych. Przewidzieć wzrost zdolności wytwórczej w dziedzinie produkcji amoniaku, kwasu siarkowego, kauczuku syntetycznego, spirytusu syntetycznego, sody, nawozów sztucznych zwłaszcza w postaci granulowanej oraz chemicznych środków walki ze szkodnikami i roślin uprawnych.

Zorganizować w Estońskiej SRR produkcję superfosforu. Stworzyć rezerwy w budowie fabryk nawozów sztucznych, zapewniające niezbędny rozwój produkcji nawozów sztucznych w latach następujących. W całej pełni wykorzystywać żużle fosfatowe dla nawożenia pól. Na szeroką skalę stosować tlen w procesach technologicznych różnych gałęzi przemysłu, przede wszystkim w hutnictwie żelaza i metali nieżelaznych, w produkcji gazu z węgla oraz w przemyśle celulozowym i cementowym.

12) Zlikwidować niedostatek w przemyśle leśnym za wyjątkami potrzebami gospodarki narodowej. Zwiększyć produkcję tarcicy oraz rozwinąć wyrób elementów dla produkcji i budownictwa. Dokonać na szeroką skalę prefabrykacji wyrobów lasów do obfitujących w lasy okręgów, zwłaszcza do okręgów położonych na północy, na Uralu Syberyi zachodniej i w Karelii-Fińskiej SRR, zmniejszając wyrob lasów w mało zaludnionych rejonach kraju. Zmniejszyć sezonowość wyrobów lasów i w tym celu zbudować w nowych rejonach zmechanizowane przedsiębiorstwa, zapewniające im stałe kadry robotnicze. Uczyścić dalszy rozwój kompleksowej mechanizacji robót przy wyrobach lasów. Usprawnić organizację produkcji i wykorzystanie mechanizmów, zapewniając zwiększoną wydajność pracy przy wyrobach. Zwiększyć w ciągu 5-letniego moc tartaków w nowych rejonach robót wyrobów lasów w przybliżeniu 8-krotnie w porównaniu z poprzednią 5-latką.

Zapewnić wszechstronny rozwój przemysłu papierniczego celulozowego, meblarskiego, fontelniczego, chemii leśnej i foliowego. Zwiększyć produkcję mebli co najmniej 3-krotnie. 13) Dla zaspokojenia wrażliwych potrzeb gospodarki narodowej przewidzieć wzrost produkcji podstawowych materiałów budowlanych w ciągu 5-letniego w przybliżeniu dwukrotnie, podnieść jakość i rozszerzyć asortyment materiałów budowlanych, zapewnić wzrost produkcji cegły w przybliżeniu 2,3 raza, łupku — 2,6 raza, połówowanego szkła — 4-krotnie. W dziedzinie budownictwa miejskiego i przemysłowego energiczniej stosować nowe materiały szklane, zwiększając produkcję wielkich bloków z betonu żelaznego i z betonu. Znacznie zwiększyć produkcję nowych wysokogatunkowych materiałów budowlanych dla prac wysoce obciążonych i licowania, oraz detali i konstrukcji pochodzenia fabrycznego z ceramiki, gipsu, betonu i żelbetonu, przyczyniających się do dalszej automatyzacji budownictwa, obniżających jego koszty oraz podnoszących zalety architektoniczno-budowlane i eksploatacyjne gmachów i budowli. Ustalić wyższe niż dla całego Związku Radzieckiego tempo wzrostu produkcji materiałów budowlanych na Uralu, Syberii, w okręgach nadwołżańskich, na Dalekim Wschodzie i w Azji Środkowej oraz w wielkich okręgach przemysłowych, gdzie prowadzone jest na szeroką skalę budownictwo. Zwiększyć zdolność wytwórczą przemysłu cementowego 2,1 raza.

14) Zapewnić wysokie tempo wzrostu produkcji artykułów masowego spożycia. Zwiększyć produkcję przemysłu lekkiego i spożywczego co najmniej o 70 proc. Odpowiednio do zwiększenia zasobów surowców rolniczych zbudować wielką ilość przedsiębiorstw przemysłu lekkiego i spożywczego, zwłaszcza kombinatów bawełnianych, fabryk sztucznego włókna, jedwabiu, konfekcji, roboty dziewiarskiej i obuwia skórzanego, rafinerii cukru, masła, suszarni warzyw, fabryk cukinierycznych, wytwórni herbaty, fabryk konserw, browarów, fabryk wina, fabryk przetworów mięsnych i rybnych, ojcjarni i serowni.

Zwiększyć do końca 1955 roku w porównaniu z rokiem 1950 zdolność wytwórczą w dziedzinie produkcji tkanin bawełnianych w przybliżeniu o 32 proc., włókna sztucznego — 4,7 raza, obuwia o 34 proc., zdolność wytwórczą w dziedzinie cukru kryształowego o 25 proc., cukru rafinowanego o 70 proc., herbaty o 80 proc., zdolność wytwórczą fabryk przetwarzających nasion oleiste — 2,5 raza, suszarni warzyw — 3,5 raza, fabryk konserw rybnych, warzywnych i owocowych o 40 proc., zwiększyć pojemność chłodni i statków-chłodni dla zamrażania ryb o 70 proc., produkcję kombinatów mięsnych o 40 proc., produkcję fabryk przetwarzających tłuszcz zwierzęcy o 35 proc., serowni — dwukrotnie.

15) Zwiększyć produkcję przemysłową w przedsiębiorstwach przemysłowo-dzielniczych w ciągu 5-letniego w przybliżeniu o 60 proc., przede wszystkim zaś produkcję towarów użytku powszechnego, artykułów gospodarstwa domowego, miejscowych materiałów budowlanych oraz znacznie podnieść jakość produktów. Rozwinąć w republikach związkowych własne bazy surowców i spółdzielczość rolniczą. Usprawnić prace warsztatów przemysłu miejscowego i spółdzielczości rolniczej w zakresie obsługi potrzeb bytowych ludności. Zwiększyć rolę rad terenowych w kierowaniu przemysłem miejscowym i spółdzielczością rolniczą.

16) Zapewnić dalszy rozwój przemysłu budowlanego na bazie umocnienia i rozszerzenia istniejących organizacji budowlanych oraz stworzyć nowe organizacje budowlane w okręgach wielkiego budownictwa. Umocnić organizacje budowlane Ministerstwa Budowy Przedsiębiorstw Przemysłu Ciężkiego, budujących przedsiębiorstwa hutnictwa żelaza i metali nieżelaznych zwłaszcza w okręgach wschodnich, umocnić organizacje budowlane Ministerstwa Elektrowni i Ministerstwa Przemysłu Naftowego jak również organizacje

rejonów zakaukaskich do 25-27 centarów i w południowych rejonach części europejskiej na gruntach nawadnianych do 11-13 centarów oraz na gruntach nienawadnianych do 5-7 centarów do hektara. Doprowadzić wydajność do 1 ha: lnu włókiennego w rejonach strefy nieczarnoziemnej do 4,5-5,5 centarów w rejonach Uralu i Syberii do 4-5 centarów do hektara; buraka cukrowego w rejonach Ukrainy i Kaukazu północnego do 255-265 centarów w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 200-210 centarów oraz w rejonach Azji Środkowej i Kazachstanu do 400-425 centarów do hektara.

Ziemniaków w rejonach strefy nieczarnoziemnej do 155-175 centarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 140-160 centarów, w rejonach południa i Kaukazu północnego do 135-155 centarów oraz w rejonach Uralu i Syberii do 125-145 centarów do hektara; słonecznika w rejonach Ukrainy i Kaukazu północnego do 17-20 centarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 14,5-16,5 centarów oraz w rejonach nadwołżańskich do 10-12 centarów do hektara.

3) Zwiększyć produkcję jarzyn, ziemniaków i wytwórczość zwierzęcą w podmiejskich okolicach Moskwy, Leningradu, miast Uralu, Zagłębia Donieckiego, Zagłębia Ruznickiego oraz innych ośrodków przemysłowych i wielkich miast; utworzyć bazy ziemniaczano-jarzynowe i hodowlane w nowych rejonach przemysłowych.

Zwiększyć w ciągu pięciu lat produkcję ziemniaków w strefach skupiających gorzelnię oraz fabryki krochmalu i syropu o około 50 proc. oraz jarzyn w strefach skupiających wytwórnie konserw jarzynowych i suszarnie jarzynowe.

Zwiększyć w ciągu pięciu lat obszary sadów owocowych i jagodowych w kolchozach o około 70 proc., winnice — o 50 proc., plantacji herbaty — o 80 proc. i upraw cytrusowych — 4,5 raza.

4) Zwiększyć w ciągu pięciu lat produkcję hodowlaną: mięsa i skłony o 80-80 proc., mleka — o 45-50 proc., wełny — w przybliżeniu 2-2,5 raza, w tym cielętki wełny 4-4,5 raza, jax (w kolchozach i sowchozach) 6-7 raza.

Zwiększyć pogłowie bydła w całej gospodarce rolnej o 18-20 proc., w tym w kolchozach pogłowie bydła — o

36-38 proc., krów zaś w przybliżeniu dwukrotnie; owiec w całej gospodarce rolnej — o 60-62 proc., w tym w kolchozach — o 75-80 proc.; trzody chlewnej w całej gospodarce rolnej o 45-50 proc., w tym w kolchozach o 85-90 proc.; jeść drobiu w kolchozach o 3-3,5 raza; koni w całej gospodarce rolnej — o 10-12 proc., w tym w kolchozach — o 14-16 proc.

Zapewnić dalszy rozwój i w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR hodowlę o wysokiej produktywności, zwłaszcza hodowlę krów mlecznych i trzody chlewnej. Doprowadzić udój mleka na jedną krowę w kolchozach rejonów strefy nieczarnoziemnej do 1800-2000 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych do 1700-2000 kg, w rejonach południa i rejonach nadwołżańskich do 1600-1900 kg, w rejonach Syberii, Uralu i północno-wschodniego Kazachstanu do 1500-1700 kg, w rejonach Azji Środkowej do 700-900 kg, na Zakaukaziu do 900-1100 kg.

Podnieść strzyżkę wełny w kolchozach rejonów południa i Kaukazu północnego z jednej owcy cienkorośnej do 5,2-5,8 kg, z jednej owcy półciężkiej do 4,2-4,8 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych z jednej owcy cienkorośnej do 4,2-5,0 kg, a z jednej owcy półciężkiej do 4,0-4,2 kg, w rejonach nadwołżańskich z jednej owcy cienkorośnej do 4,6-5,4 kg, a z jednej owcy półciężkiej do 3,9-4,5 kg, w rejonach Syberii z jednej owcy cienkorośnej do 4,3-4,9 kg, a z jednej owcy półciężkiej do 3,8-4,2 kg.

5) Zwiększyć wprowadzenie do produkcji nowych i wczesniej wydajnych odmian zbóż, najbardziej produktywnych i wczesniej dojrzających odmian kukurydzy o większej zawartości cukru, odmian słonecznika o wysokiej zawartości oleju, jak również stworzenie nowych odmian roślin uprawnych do uprawy na gruntach nawadnianych. Ulepszyć hodowlę roślin w kolchozach i sowchozach.

6) Zwiększyć dalsze rozszerzenie robót nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych w rejonach stepowych i leśnostopowych, przeprowadzenie agrolęśniczych prac melioracyjnych dla zwalczania erozji gleb, jak również dla zasolenia piaszków, sadzenia lasów o znaczeniu gospodarczym, zakładanie pasów zieleni wokół miast i ośrodków przemysłowych, na brzegach rzek, kanałów i zbiorników wodnych.

7) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

8) Zwiększyć w ciągu pięciu lat produkcję hodowlaną: mięsa i skłony o 80-80 proc., mleka — o 45-50 proc., wełny — w przybliżeniu 2-2,5 raza, w tym cielętki wełny 4-4,5 raza, jax (w kolchozach i sowchozach) 6-7 raza.

9) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

10) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

11) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

12) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

13) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

14) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

15) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

16) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

17) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

18) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

19) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

20) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

21) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

22) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

budowlane Ministerstwa Budowy Przedsiębiorstw Przemysłu Maszynowego, realizując budowę fabryk urządzeń energetycznych i hutniczych, aparatów dla przemysłu naftowego, wielkich i unikalnych obrabiarek, ciężkich maszyn kowalniczych i pras, urządzeń dźwigowo-transportowych oraz budowę statków. Stosować na szeroką skalę przemysłowe metody budownictwa.

Zwiększyć zdolność wytwórczą fabryk produkujących konstrukcje metalowe co najmniej dwukrotnie. Zbudować niezbędną ilość wielkich fabryk, przygotowujących montażowe konstrukcje żelbetonowe. Rozszerzyć istniejące i zorganizować nowe rejonowe kamieniołomy o całkowitej mechanizacji wydobywania i obróbki kamienia, żwiru, żwiru i piasku oraz sztucznych kamienia z naturalnych minerałów. Zakończyć mechanizację głównych robót budowlanych i zapewnić przejście do mechanizacji poszczególnych procesów do kompleksowej mechanizacji budownictwa. Zwiększyć w ciągu 5-letniego park koparek w przybliżeniu 2,5 raza, zagarniarki i buldożerów 3-4 razy, dźwigów przenośnych 4-5 razy.

Usprawnić projektowanie w dziedzinie budownictwa, skrócić terminy projektowania oraz w porę zabezpieczyć budownictwo w projekty i kosztorysy, stosując na szeroką skalę projektowanie typowe. Wzmocnić biura projektów w kwalifikowanymi kadrami.

17) Zapewnić we wszystkich gałęziach przemysłu dalsze poważne podniesienie jakości produkcji. Rozszerzyć i polepszyć asortyment oraz zwiększyć produkcję deficytowych rodzajów i gatunków towarów zgodnie z potrzebami gospodarki narodowej. Wprowadzać zdecydowanie standardy państwowe, odpowiadające nowoczesnym wymogom.

18) W celu zaspokojenia wzrastającego zapotrzebowania gospodarki narodowej na surowce i paliwo zapewnić dalszy rozwój prac w dziedzinie poszukiwania bogactw naturalnych, ujawniania zasobów kopalni pożytecznych, a przede wszystkim metali nieżelaznych i rzadkich, węgla koksującego, surowca aluminowego, ropy naftowej, bogatych złóż ropy i innych rodzajów surowców przemysłowych.

19) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

20) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

21) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

22) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

23) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

24) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

25) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

26) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

27) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

28) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

29) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

30) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

31) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

32) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

33) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

34) Zwiększyć w ciągu pięciu lat do najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kolchozach i sowchozach oraz zasieć i zasiać ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

rejonach nawadnianych przez kanał żeglowny Wolga-Don im. W. I. Lenina, na Nizinie Przychaspiejskiej, w Stepie Nogajskim i w rejonach Kanału Turkmeneńskiego, dokonując nawodnienia pastwisk w miarę uruchamiania urządzeń nawadniających w ten sposób, aby w rejonach tych powstały dobre urzędowne pastwiska dla owiec i największych stad owiec.

W rejonach Azji Środkowej i Kazachstanu zabezpieczyć stworzenie terenów łąk i pastwisk o wysokiej urodzajności, w drodze zastosowania irygacji lokalnej i wykorzystania studzien artestykicznych w ten sposób, aby stopniowo zmniejszyć przagę bydła na dalekie odległości.

9) Zakończyć mechanizację podstawowych robót polnych w kolchozach, rozwinąć szeroko mechanizację robót pracochłonnych w dziedzinie hodowli, uprawy jarzyn, ogrodnictwa, robót związanych z transportem, zakładaniem i wyładunkiem produktów rolnych, z nawadnianiem, z osuszaniem bagnistych obszarów i z oddaniem do uprawy nowych gruntów.

W roku 1955 doprowadzić poziom mechanizacji orki oraz zasiewów upraw zbożowych, przemysłowych i pastwisk do 90-95 proc., sprzętu upraw zbożowych i słonecznika za pomocą kombinatów do 80-90 proc., sprzętu butaka cukrowego do 90-95 proc., sprzętu bawelny — surowca za pomocą przeznaczonych do tego maszyn o 60-70 proc., zasiewu i sprzętu lnu długowłókniściego do 80-90 proc., sadzenia, międzyrzędowego okopywania i zbioru ziemniaków do 55-60 proc., sianośkosy i sfosowania do 70-80 proc.

Zapewnić usprawnienie pracy stacji maszynowo-tractorowych, rozszerzyć ich działalność w dziedzinie mechanizacji robót pracochłonnych we wszystkich dziedzinach produkcji kolchozowej i zwiększyć odpowiedzialność MTS za wykonanie planów podniesienia urodzajności upraw rolnych i produktywności hodowli.

Zwiększyć do końca pięcioletniej moc taboru tractorowego MTS w przybliżeniu o 50 procent, zwłaszcza specjalnych tractorów przeznaczonych w dziedzinie międzyrzędowej uprawy roślin. Zapewnić w ciągu pięciu lat podniesienie dziennej efektywnej pracy tractorów mniej więcej o 50 procent. Zakończyć wprowadzenie do użytku bardziej oszczędnych tractorów z silnikami Diesla.

Rozszerzyć sieć stacji maszynowo-tractorowych w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR i zrehabilitować zaopatrzenie ich w traktory i maszyny rolnicze.

Uwzględnić jako jedno z najważniejszych zadań wprowadzenie do użytku tractorów elektrycznych i maszyn rolniczych o napędzie elektrycznym, zwłaszcza w rejonach wielkich elektrowni wodnych.

10) Zwiększyć eksteriorowa nie inwestycji kapitałowej w kolchozach przede wszystkim na rozwój gospodarki społecznej — na budowę pomieszczeń gospodarskich, pomieszczeń dla zwierząt gospodarskich, kanałów irygacyjnych i osuszających, zbiorników wodnych, trzelenie zarosli, zakładanie leśnych pasów ochronnych, budowę elektrowni kolchozowych i innych urządzeń, niezbędnych do pomyslnego rozwoju społecznej gospodarki kolchozowej oraz do zwiększenia dochodów kolchozów i kolchozników.

11) W dziedzinie budownictwa sowchozowego uwzględnić jako najważniejsze zadanie zwiększenie równowagi, przede wszystkim pensyen, wełny cielętki i półcielętki, mięsa, jak również dostarczenie hodowli kolchozowej rasowych reproduktorów.

W celu stworzenia trwałej bazy pasowej i całkowitego zaopatrzenia sowchozowego pogłowia zwierząt gospodarskich w pasze objętościowe i treściwe, rozszerzyć zasiewy roślin pastewnych w sowchozach o 45-55 proc. Zapewnić w sowchozach znaczne podniesienie urodzajności wszystkich upraw rolnych. Zwiększyć w sowchozach pogłowie bydła o 35-40 proc., w tym krów o 70-75 proc., owiec — o 75-80 proc. i trzody chlewnej — o 40-45 proc.

W 1955 roku doprowadzić udój mleka w sowchozach na jedną krowę do następujących rozmiarów: w rejonach strefy nieczarnoziemnej 3500-3900 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych 3000-3400 kg, na południu i na Kaukazu północnym 2800-3200 kg, w Syberii i w północnych obwodach Kazachstanu 2400-2900 kg, w sowchozach prowadzących hodowlę bydła rasowego nad Wolgą, w Azji Środkowej, na Zakaukaziu i na Zakaukaziu do 4,3-5,0 kg. Zakończyć zasnadczanie w

12) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

13) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

14) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

15) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

16) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

17) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

18) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

19) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

20) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

12) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

13) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

14) W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczony będzie cztery razy tyle, co w czwartej pięcioletce.

15

Fakty i wnioski

Każdy i „każdy“

Art. 3 ordynacji wyborczej ustala: „Wybrany może być każdy, komu przysługuje prawo wybierania, jeżeli ukończył 21 lat“.

OZNACZA TO:

że posłem ma prawo być każdy robotnik z fabryki czy z kopalni, chłop ze spółdzielni produkcyjnej lub gospodarstwa indywidualnego, student lub profesor. Każdy bez różnicy stanu majątkowego, pochodzenia, wyznania i przynależności partyjnej. Jeden jest tylko warunek — musi posiadać zaufanie wyborców, musi swą dotychczasową ofertą pracą wykazać, że jest bliski wyborcom, że godnie będzie reprezentował ich wole i interesy — musi więc uzyskać poparcie mas pracujących.

U NICH:

Np. w Anglii każdy kandydat na deputowanego musi złożyć kaucję w wysokości 150 funtów szterlingów. Jeśli natomiast złoży 1500 funtów może kandydować nawet w 10 okręgach wyborczych. Oznacza to uprzywilejowanie kryjących posiadaczy kapitału, którzy tylko z tytułu posiadanych funduszy mają możliwość zgłaszania swojej kandydatury. Ustawa mówi, że jeśli kandydat nie uzyska przynajmniej 1/8 części głosów w okręgu — kaucja zostaje skonfiskowana. Ażeby mieć pojęcie o tym, która może sobie pozwolić na kandydowanie warto zaznaczyć, że pensja robotnika wynosi 25—30 funtów miesięcznie, czyli, że kaucja stanowiłaby jego pięćmiesięczny zarobek.

WNIOSEK:

Tak więc w sławionej przez wszystkie „szczekaczki“ radiowe „demokracji angielskiej“ o tym, kto może być kandydatem decyduje — poza wszelkimi innymi ograniczeniami klasowymi — jego majątek tzn. posiadane przez niego środki finansowe.

W naszym kraju natomiast, w uzyskaniu mandatu poselskiego stan majątkowy kandydata, nie odgrywa żadnej roli. Ważna jest jedynie jego postawa obywatelska i zasługi wobec ludu pracującego.

Kto przeprowadza wybory

Artykuł 14 ordynacji wyborczej głosi: „Dla przeprowadzenia wyborów powołuje się: 1) Państwową Komisję Wyborczą, 2) okręgowe i obwodowe komisje wyborcze.“

Wszystkie te komisje mają charakter kolegialny i wyłaniane są bezpośrednio spośród milionów obywateli wyborców. Państwową Komisję powołuje Rada Państwa, komisje okręgowe i obwodowe — prezydium wojewódzkich, powiatowych i miejskich rad narodowych. A więc powołują je przedstawiciele ludu pracującego, za pośrednictwem których cały naród bierze udział w wyborach w całym kraju.

UDZIAŁ TYSIĘCY OBYWATELI

Wszystkie te komisje mają charakter kolegialny i wyłaniane są bezpośrednio spośród milionów obywateli wyborców. Państwową Komisję powołuje Rada Państwa, komisje okręgowe i obwodowe — prezydium wojewódzkich, powiatowych i miejskich rad narodowych. A więc powołują je przedstawiciele ludu pracującego, za pośrednictwem których cały naród bierze udział w wyborach w całym kraju.

KIEDYS BYŁO INACZEJ

Sanacyjna ordynacja wyborcza z roku 1935 wykluczała udział szerokich rzesz wyborców w przeprowadzeniu i kontroli wyborów. Na czele Komisji wyborczej stał jednoosobowy organ wyborczy: Generalny Komisarz Wyborczy. Już ten fakt stwarzał nieograniczoną możliwość fałszowania wyników wyborów.

ALE TO NIE WSZYSTKO

Członków Okręgowych Komisji powoływały wydziały wojewódzkie a więc zburzona administracja sanacyjna. To ona wybrała członków komisji godnych zaufania sanacyjnego reżimu, którzy dawali pewność przeprowadzenia wyborów w myśl interesów burżuazyjnych rządów, a wbrew woli narodu.

W STRACHU PRZED GŁOSEM NARODU

Sanacyjny rząd dla pewności, że nikt mu nie przeszkodzi w wyborczych czuściach, ustanowił przy każdym okręgu wyborczym specjalnego komisarza. Był on mianowany dla nadzoru przez ministerstwo spraw wewnętrznych, sztab generalny stułajów, zagorzałych wrogów ludu. To stąd przecie szły rozkazy terroru i aresztowań, masakrowania pochodów i strajków. Nie trudno zrozumieć jaką rolę odgrywał ów nadzór w okręgach wyborczych.

W TEN SPOSOB

sanacyjna ordynacja wyborcza oddawała przeprowadzenie wyborów i kontrolę nad nimi całkowicie w ręce administracji i policji. Przy takich metodach mogła preparować fałszerstwa, fabrykować „cudza wyborcze“.

TE CZASY MINĘŁY BEZPOWROTNIE

Dzisiaj głos decydujący należy do narodu. Komisje wyłonione przez społeczeństwo odpowiadają przed milionami wyborców za ścisłe przestrzeganie demokratycznych zasad ordynacji. Całe więc społeczeństwo bierze udział w przeprowadzeniu wyborów i w ich kontroli.

To zło trzeba tępić!

Plenum CRZZ dużo uwagi poświęciło formom i metodom walki z biurokratyzmem.

Kontencyjność wzmocnienia tej walki wynika z nowych, trudniejszych i bardziej skomplikowanych zadań politycznych i gospodarczych w obecnym okresie, który wymaga dla ich realizacji zastosowania nowych metod pracy organizacyjnej z nowych metod kierownictwa.

Związki zawodowe jako pierwsza transmisja partii do mas i największa organizacja klasy robotniczej mają tu podwójne zadanie do spełnienia. Pierwsze — to bezpośredni udział związków w walce z przejawami biurokratyzmu w aparacie państwowym, gospodarczym, spółdzielczym itp. Nieublagana walka z istniejącymi już jeszcze poważnymi objawami biurokratyzmu w aparacie państwowym jest niezbędnym warunkiem zpełnienia coraz szerszego społeczeństwa mas w rządzeniu krajem, a co za tym idzie, koniecznym warunkiem nadania aparatowi państwowemu charakteru socjalistycznego, gwarantującego pełne wywiązanie się ze stojących przed nim zadań.

Związki zawodowe mogą walczyć przyczynić się do wykarzeowania burżuazyjnych pozostałości biurokratyzmu wśród personelu urzędów i instytucji gospodarczych przez wychowanie swych członków-pracowników aparatu administracyjnego w duchu socjalistycznego stosunku do wykonywanej przez nich pracy. A jednocześnie spełnia to zadanie ucząc masy korzystania z przysługujących im szerokiej uprawnień do oddolnej kontroli i krytyki aparatu administracyjnego.

Drugim doniosłym zadaniem ruchu zawodowego w walce z biurokratyzmem jest wykarzeowanie jego objawów w samych aparacie związkowym. Biurokratyzm — jak stwierdził tow. Kłosewicz — przejawia się w związkach zawodowych przede wszystkim w fałszywej unikaniu łączności z masami, zamykaniu oczu na bieżące mas, w formalnym, papierkowym podchodzeniu do zagadnień, w objawach lekceważącego, bezdusznego, objętego stosunku do potrzeb mas.

Biurokratyzm w pracy związki znowu sławny poważną przeszkodę w rozwijaniu i wdrażaniu aktywności pracowników, w pokonywaniu licznych trudności, jakie napotyka on w swojej codziennej pracy.

Oto parę charakterystycznych przykładów. W Gdańskich Zakładach M-11 Rada Zakładowa wspólnie z dyrekcją organizuje systematycznie narady wytwórcze z załogą. Ale do tego ogranicza swą działalność. Mimo iż robotnicy poruszają wiele istotnych spraw dotyczących ulepszenia organizacji pracy, zapobieżenia marnotrawstwu itp. nie przynosi to żadnych korzyści, bowiem Rada Zakładowa nie interesuje się już realizowaniem tych wniosków i nie są one załatwiane. W wyniku robotnicy tracą niepotrzebnie czas i przesłają weryfikację skuteczności krytyki na naradach. Oto rezultat bezdusznego formalizmu i biurokratyzmu.

W Fabryce Sprzętu Górniczego w Katowicach Rada Zakładowa „organizowała“ odpowiedzialność. Istnieje komisja odpowiedzialności, jest również tabela, na której umieszcza się liste współwzrostających, rozdziela się premię z przewidzianą na ten cel funduszu. Ale jest to tylko karykatura odpowiedzialności, bo większość współwzrostających nie wykonuje nawet swoich zadań produkcyjnych. Rada Zakładowa zapominała bowiem o najważniejszej rzeczy: o politycznym przygotowaniu całej ekelji, o pracy uświadamiającej wokół współwzrostania pracy, o kontroli jego wyników.

W ważnej akcji kolonii letnich dla dzieci pracowników Rada Zakładowa Parowozowni Głównej w Żurawicy ograniczyła się tylko do ogłoszenia komunikatu i rozdania

między pracowników odpowiednich ankiet. Nieopóźnienie tego prac uświadamiającego spowodowało, że na 60 rozdzielonych ankiet — 50 nie zostało wypełnionych.

Wiele takich przykładów można by przytaczać. Przykłady świadczące także i o złej biurokratycznej pracy wyższych instancji związkowych, kierujących często za biunka działalnością rad, nie widzących spota papierków żywych ludzi i żywej pracy w dotychczasowych ogniwach.

Zlikwidować przejawy biurokratyzmu wyrażają się w kalendarzowaniu za biurka, zwalczając papierkowy styl pracy, to znaczy przede wszystkim rozwijać metodę kolektywnej pracy, licząc się ze zdaniem pracowników, otaczając się szerokim aktywnym oparciem w pracy na nim; to znaczy podność wymagania wobec siebie, wobec instancji związkowych i wobec aktywności związkowego.

„Podnoszenie wymagań — mówił tow. Kłosewicz — to ważny oręż walki z pobłażliwością wobec naruszających lub nie wykonujących dyrektyw, to ważny środek walki z rządzeniem za biurka, walki z tymi, którzy po pierwszych sukcesach spoczywają na laurach i pragną używać beztrudnego życia“.

Szczególne niebezpieczeństwem w tym zakresie jest biurokratyzm niektórych ogniw związkowych, jest traktowanie istniejących trudności jako czegoś co musi istnieć, jako nieuchronnej, obiektywnej konieczności. Nie trzeba udawać, że jest taka postawa. Bez nieprzejednanego stosunku do wszelkich braków i trudności nigdy nie potrafilibyśmy ich pokonywać, tak jak to czyni ofiarna klasa robotnicza. Właśnie związki zawodowe szczególnie powołane są do tego, aby mobilizować masy do pokonywania trudności zarówno w walce o wykonanie zadań produkcyjnych, w organizowaniu współwzrostania pracy

jak i w zaspokajaniu potrzeb bytowych mas pracujących. Trzeba do tego nie tylko ofensywną postawą aktywność związkowego do istniejących przeszkód i trudności, ale i wyrobienia w aktywie umiejętności widzenia i ujawniania niedostatków w zarodku, umiętności zapobiegania im w porę.

Jednym z najważniejszych środków zabezpieczających skuteczność przed biurokratyzmem jest należyta organizacja kontroli wykonania. „Dobrze zorganizowana kontrola wykonania — używamy Stalina — to reflektor, który pomaga w każdej chwili oświetlić stan aparatu i wyciągnąć na światło dzienne biurokratyzm i kancelaryjnych formalizmów“. Wysoce stawiając organizację kontroli, każda rada zakładowa i wyższa instancja związkowa zapewnił sobie rzeczywiste wykonanie swych uchwał.

Wywrać chwasty biurokratyzmu z życia związkowego oznacza również podnieść poziom organizowanych zebrań i narad, wypełnić je żywą, konkretną treścią, umożliwić pełną swobodę wymiany myśli, krytyki, nie uchylać się od rżem samokrytyki.

Coraz większe są obowiązki związków zawodowych w miarę rozwoju naszego budownictwa socjalistycznego. Szerokie są również uprawnienia i możliwości związków w dziedzinie nieustannego podnoszenia poziomu materialnego i kulturalnego mas pracujących, a więc i poważna rola w umacnianiu i cementowaniu frontu narodowego walki o pokój i Plan 5-letni, w zbliżającej się kampanii politycznej wyborów do Sejmu.

W obliczu tych zadań i obowiązków staje się szczególnie pilna sprawa wzmocnienia walki z biurokratyzmem, podniesienia kierownictwa związkowego na wyższy poziom, nieustannego ulepszenia związkowej pracy organizacyjnej jako nieodzownej podstawy aktywizacji mas w imię siły Polskiej, socjalizmu i pokoju.

Z. B.



„Omszała“ sprawa...

— No, nareszcie — z ulgą westchnął kierownik z Wydziału, w którym na wszelki wypadek zmniejszono ilość zamówionego mechu na 900 mp. I potem znowu telegramy, telefony. Nic. Jakby kamień w wodę... Ciesza. Przerwała ją na moment wieść informująca o trudnościach w zbieraniu mechu. Pojawiała się na horyzoncie Zarządu jak błąkawica i z wielkim huktem opadała.

Po burzy zwykle następuje piękny dzieńek. Toż w Zarządzie zajaśniało po raz wtóry radość, gdy nadszedł list z Wrocławia: „Przepraszamy za zwłokę. Powstała na skutek trudności w zbieraniu mechu. Pierwsze dwa wagony spóźniły się wysłać w nadchodzącym tygodniu, a potem jeszcze jeden wagon...“

Minęło znowu kilka dni, a mechu jak nie było, tak nie ma! Czyżby zebrany z takim trudem, rozszalał się ganim go zdolno dowiedzieć do zapowiadanych dwu wagonów?

Kierownik rozpoznał każdy dzień pracy pytaniem — nadeszły wiadomości? W odpowiedzi słyszał: nieścisły — nie! Wysłano więc do Wrocławia jeden

...a ta — podobna

Tak jak i wszystkie zakłady pracy tak i Zakłady Chemiczne k. Oświęcimia mają swoich przewodników pracy.

Tak jak i większość zakładów pracy tak i Zakłady Chemiczne k. Oświęcimia popularnie nazywają swoich produkujących w fabrykach ludzi przez wystawienie ich sylwetek w gablotkach w wielu punktach miasta.

Ale tak jak żaden inny zakład, Zakłady Chemiczne k. Oświęcimia nie obija o gablotki, w których sylwetki pracowników wisząc już od roku zmieniały się nie do poznania: potygiła-

ły się pod wpływem słońca, odlepiły się ławki z nazwiskami, wreszcie cyfry wykonawstwa norm od dawna są już nieaktualne.

Na zakończenie chciałbym zwrócić uwagę rady zakładowej na jedną sprawę: Być może, że przez rok czasu zagdył się zapomnieć gdzie te gablotki się znajdują. Przypominamy więc: przy dworzecach — autobusowym i kolejowym w Oświęcimiu oraz przed bramą naszego Zakładu.

(Na podstawie korespondencji W. LACHOWICZA i J. KLIMCZYKA).

L. H. CE.



Józef Peksa, instruktor ochrony roślin w Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Szamotłach, konstruuje aparat do opylania roślin preparatami owadobójczymi. Pomyślnie polega na dorobieniu do konnej grabki, po uprzednim odjęciu grabi, łębna z listewek obitego futra workową. Na zdjęciu: opylanie pól ziemniaczanych środkami zwalczającymi stonkę, za pomocą nowego aparatu, w PGR Galowia. CAF — fot. A. Piwoński.

Wielka rezerwa

Towarzysz Bierut w referacie na VII Plenum wiele mówił o wielkiej rezerwie siły roboczej dla naszego rozwijającego się stałe przemysłu. Wskazał, że poważną rezerwę siły roboczej stanowią kobiety. Wobec trudności, jakie odczuwa nasz przemysł w wypełnieniu planu zatrudnienia, wskazano towarzysza Bieruta winno być drogowskazem działania dla kierowników gospodarczych i politycznych naszych zakładów, tym bardziej, iż

„procent kobiet i zatrudnionych w gospodarce narodowej poza rolnictwem nie jest u nas jeszcze dostateczny“ (Bierut).

Dlaczego tak się dzieje? Dlaczego kobiety stanowią tylko 30,4 proc. ogółu zatrudnionych poza rolnictwem, mimo iż na każdym niemal kroku wykazują się dobrą, ofiarną pracą?

Niewątpliwie jedną z przyczyn jest to fakt, iż nie wszystkie jeszcze kobiety zrozumiały, iż jednym z celów życia winno być dla każdej z nich zdobywanie i samodzielną działalność. Jest tu jednak i inne źródło wskazane przez towarzysza Bieruta na VII Plenum.

„Przyczyna zbyt wolnego wzrostu zatrudnienia kobiet leży bardzo często w oporze ze strony kierownictwa zakładów, w nieufności, będącej wyrazem burżuazyjnego stosunku do kobiety, stosunku zależności i nieuznania w kobiecie równoprawnego człowieka“.

Ten burżuazyjny stosunek do kobiety, pokutyjący jeszcze w niektórych zakładach, przejawia się zarówno w niechęci do angażowania kobiet w ogóle, jak i w nieudzieleniu im dostatecznej pomocy, aby podnosiły swe kwalifikacje, oraz w pomijaniu kobiet przy awansach i obsadzeniu kierowniczych stanowisk.

Tow. Dępa dzieli się z nami poźniymi planami. — Tak, tak — powiada — w dowiedkiem nie jest jeszcze dobrze na odcinku spółdzielczości produkcyjnej. Martwi nas ten zastój i chciałbyśmy jako pierwsi spółdzielcy w Wadowickim pomóc trochę Komitetowi Powiatowemu w pracy nad propagowaniem odpowiedzialności w powiecie. Po żniwach zamierzamy urządzić spotkanie naszych najlepszych spółdzielców: WARMUSA, Władka DRAGA, KACZMARCZYKOWA, Staszka TURKA, Pietrka BUBIĄKA z chłopami z okolicznych wsi. Nasz przedwzrosty-spółdzielcy podzielił się z chłopami indywidualnymi swymi doświadczeniami i osiągnięciami i na własnym przykładzie wskazał im, że jedynie słuszną drogą prowadzącą do rozwoju wsi jest rozwój gospodarki kolektywnej.

D. K.

„Napiszcie, napiszcie o tym, że mi teraz w spółdzielni dobrze — tak, jak nigdy w życiu nie było“

Na obserwację gospodarką poddawano czerwień się z dala nową cegłą piękna wosza. W drugim końcu podwórza wznosi się filary nowobudowanej — systemem gospodarczym — obłężymy spółdzielni stodoły. Konieży Lesa Polak siedzi na ławeczce przy stajni i smakowicie zjada się popiosem. Od wjazdu zbliża się ku stajni jakiś mężczyzna. Rumiane, tryskające zdrowiem policzki, jakos widać nie pasują do skrzywionej miny i zgarbię postaci. Przybyły zatrzymuje się przed oborą i do Polaka w te słowa:

— Dzisiaj do roboty to ja nie idę, bo mnie wczoraj złoti dyszczy i coś mnie w sobie łomie. Muszę do Wadowic do doktora.

Frank Piwowarczyk, bo tak się nazywa ów chorujący spółdzielca, po dziesięciu minutach stękania nad swoimi dolegliwościami, rozpoznał się zapalną papierosą i zapomniał o doktorze. Czyżby ozarował i zamierzał jednak pracować? Może doszedł do wniosku, że podcze żniw należy przyłożyć się do roboty i nie marudzić? Nie, o robotę Frankowi nie śni. Gada z ludźmi, dowcipkuje, a nie myśli na pole wychodzić. Of Frankowi Piwowarczykowi, nieraz się takta choroba zdarza. Dowodem tego jest chociażby fakt, że w tym roku przeprowadził on aż... 15 dniówek. Ale gdy do polatulu dochodów przychodzi, to Frank czuje się zawsze pokrzywdzony i ma największe pretensje, że za mało dostał.

Cóż więc Piwowarczyk robi? Ekipa — jak rok długi — prawie nie pracuje na spółdzielczym polu? Piwowarczyk zostawił sobie na działce jednego konia i teraz sprząga go z koniem Leona Polaka koniuszego, aktywny nby, i jedzi tym zaprzęgiem na zarobek w AZPB w Andrychowcu.

Tymczasem w spółdzielni daje się odczuwać wielki brak koni i rak ludzkich do pracy. Takich bumelantów jest jeszcze kilku w inwalidzkiej spółdzielni. Czestek, Stuglik, Cholewka, Cabok również pracują

swymi koniami dla fabryki. Nie chcą się po prostu na spółdzielczym pracować. Ale już wkrótce bumelantki rozkosze słońca się. Zarząd spółdzielni podjął bowiem uchwałę wykluczenia ze swych szeregów wszystkich bumelantów i macierwół: Tow. DRAPA przew. spółdzielni powiada:

— Próbowaliśmy wszystkich metod wychowawczych, chcieliśmy, aby nasi bumelanci zrozumieli, że przede od ich własnej pracy zależy rozwój spółdzielni i szybsza perspektywa dobrobytu. Ale wszystkie nasze metody zawiodły, nie udało się nam leniów przekonać. Teraz postanowiliśmy ich ukarać i wykluczyć ze spółdzielni. Zostanie nas mniej, ale dobrzych spółdzielców. Niech żyły przykładem Piwowarczyk czy Stuglik nie demobilizują naszej oddolnej, ofiarnie działającej spółdzielni.

W oborze inwalidzkiej krząta się Maria KACZMARCZYKOWA, jedna z najlepszych spółdzielców.

— Zostałam oborową — mówi — i bardzom z tej pracy rada. Ale zmartwiłem nie mało mam. Bo wyobraźcie sobie, że przedsięwzięto budowlane z Wadowic wybudowało nam nby piękna, nowoczesną oborę, a nie zrobiło w niej szyn, aby pasze i nawóz można było wywozić. I tak przy pracy ręcznej tracimy przecież wiele czasu, który by można było na coś innego wykorzystać.

Z krowami znowu to taka głupia sprawa — opowiada dalej Kaczmarczykowa. — Za tamtego zarządu nie dobrze się działo w inwalidzi. Mało było serca i troski o to, aby groszem spółdzielczym oszczędzić i dobru gospodarzyć. W ubiegłym roku do stałymi subwencje na zakup 25 krow, ale niestety nie mleczne. I dzi ektaj całodziennej udój wynosi 120 litrów. Przecie to śmiech. Do dzisiaj miał serce o te krowy boi. I ciągle pytam, po co razem z Zarządem jeździ na targ jako toradca weterynaryz Pobradowski z PRN z Wado-

wie i dlaczego pozwolił on na kupno tak mało wydajnego bydła? — Towarzyszka Kaczmarczykowa z zapalem opowiada dalej o swojej spółdzielni: — Teraz wiem dopiero, że żyje i planuję mam i produktów dostalam tyle, że nieśpoko było to zjeść. Zakontraktowałam jednego tucznika dla państwa, drugą świnię ochowam dla siebie. A dawniej na tych dwóch hektarach to człowiek był wiertnym dziadem.

Kaczmarczykowa przerywa i potem niemiłosiernie dodaje: — Towarzysze z Krakowa, powiedzieć tam w Komitecie Partyjnym, że tylko jednego jeszcze pragnę w życiu. Pragnę pojechać do Związku Radzieckiego podzielić się z radzieckimi ludźmi moimi radościami i troskami spółdzielczymi, nauczyć się od nich pracować.

I nagle w oczach Kaczmarczykowej dostrzegamy łzy

— I towarzyszywo! Stalinowi chciałabym podziękować za to, że takich biedoków jak ja wyciągnął z nędzy i poniewterki.

Kaczmarczykowa rozplakala się na dobre i jeszcze na odchodnym powtarza: — Napiszcie, napiszcie o tym, że mi teraz w spółdzielni dobrze, tak jak jeszcze mi nigdy w życiu nie było.

Spółdzielnia inwalidzka posiada teraz energicznego przewodniczącego Tow. Stanisława DRAPA, aczkolwiek jeszcze młody, ma wielkie doświadczenie życiowe. Umie pracować kolektywnie i umie tym kolektywem kierować. Z dumą patrzy po nowo budującym się spółdzielczym obaj sztu. W mig dostrzega wszystkie usterki czy braki i wnet znajduje sposób ich naprawy.

Spółdzielnia produkcyjna w Inwalidzi przeszła ciężki czas próby. Zdawało się, że nie z niej nie będzie. Ludzie się kłócili, robota nie szła. Lecz od wiosny zmieniło się na lepsze.

Projekt dyrekty w XIX Zjeździe WKP (b)

w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955

(Dokończenie ze strony 2-giej)

8) Zabezpieczyć dalszy rozwój środków łączności, zwiększyć niemieńską siłę dźwięku w ciągu pięcioletniej długości międzynarodowych kabli telefonicznych i telegraficznych. Zwiększyć znacznie moc rozgłośni radiowych. Rozwinąć prace nad zastosowaniem w radiofonii fal ultra-krótkich i łączności przekazywającej. Podnieść moc miejskich stacji telefonicznych w ciągu pięcioletniej do 30—35 proc.

IV. W dziedzinie dalszego wzrostu dobrobytu materialnego, lecznictwa i poziomu kulturalnego narodu

1) Na bazie nieustannego rozwoju produkcji socjalistycznej i podniesienia wydajności pracy społecznej zwiększyć dochód narodowy ZSRR w ciągu pięcioletnia co najmniej o 60 proc. i w związku z tym zapewnić dalszy wzrost dochodów robotników i urzędników oraz dochodów chłopów.

2) Nieustannie, przeprowadzać również w przyszłości obniżanie cen w handlu detalicznym na artykuły masowego spożycia, mając na uwadze, że obniżanie cen jest najważniejszym środkiem systematycznego podnoszenia realnej wartości płac robotników, urzędników i podnoszenia dochodów chłopów. Podnieść realną wartość płac robotników i urzędników z uwzględnieniem obniżenia cen detalicznych co najmniej o 35 proc.

3) Określić wzrost funduszy państwowych, przeznaczonych na ubezpieczenie społeczne robotników i urzędników w okresie pięcioletnia w przybliżeniu o 30 proc. w porównaniu z r. 1950.

4) Na bazie zwiększenia wydajności pracy kolchoźników, wzrostu produkcji kolchozowej, zwiększenia produkcji rolnej i hodowlanej, zwiększyć dochody kolchoźników w pieniądzu i produktach (w przeliczeniu pieniężnym) co najmniej o 40 proc.

5) W celu dalszego polepszenia warunków mieszkaniowych robotników i urzędników rozwijać ze wszelkim miarą budownictwo mieszkaniowe. Przewidzieć w planie pięcioletnim szeroki program państwowego budownictwa mieszkaniowego, zwiększając inwestycje na ten cel o 100 proc. w porównaniu z poprzednim pięcioletniakiem. W miastach i osiedlach robotniczych oddać do użytku po lini budownictwa państwowego nowe domy mieszkalne o łącznej powierzchni około 100 milionów metrów kwadratowych. Popierać budowę indywidualnych domów mieszkalnych w miastach i osiedlach robotniczych, prowadzoną przez ludność z własnych funduszy.

6) Usprawnić pracę poczty na odcinku dostarczenia ludności prasy i przesyłek pocztowych i zapewnić przewozy pocztowe na szosach, łączących poszczególne rejonu w zasadzie transportem samochodowym.

7) Odpowiednio do planu dalszego rozwoju transportu i łączności zwiększyć państwowe nakłady inwestycyjne w transporcie i łączności w latach 1951—1955 mniej więcej o 63 proc. w porównaniu z latami 1946—1950.

8) W celu dostarczenia wrażliwej sieci szkół niezbędnej ilości nauczycieli — zwiększyć o 45 proc. przyjęcie do instytutów pedagogicznych w latach 1951—1955 w porównaniu z latami 1946—50; przewidzieć zwiększenie przyjęcia do instytutów pedagogicznych Litewskiej SRR 2,2 raza, Łotewskiej SRR o 50 proc. i Estońskiej SRR o 60 proc.

9) Zwiększyć budownictwo szkół miejskich i wiejskich w przybliżeniu o 70 proc. w porównaniu z poprzednim pięcioletniakiem.

10) W celu dalszego podwyższenia socjalistycznego wychowawczego znaczenia szkoły ogólnokształcącej i zapewnienia uczniom, kończącym szkołę średnią, warunków swobodnego wyboru zawodu przystąpić do wprowadzenia naucazenia politechnicznego w szkole średniej i podjąć kroki, niezbędne do przejścia do powszechnego nauczania politechnicznego.

11) Odpowiednio do zadań dalszego rozwoju gospodarki narodowej i budownictwa kulturalnego zwiększyć w ciągu pięciu lat liczbę specjalistów wszystkich rodzajów, kończących wyższe i średnie specjalne zakłady naukowe w przybliżeniu o 30—35 proc.

12) Zwiększyć liczbę specjalistów, kończących wyższe zakłady naukowe, dla najważniejszych gałęzi przemysłu, budownictwa i rolnictwa w r. 1955 w porównaniu z r. 1950 w przybliżeniu dwukrotnie.

13) Rozszerzyć w ciągu 5 lat przygotowanie kadry naukowych i naukowo-pedagogicznych przez aspiranturę w wyższych zakładach naukowych i w instytutach naukowo-badawczych w przybliżeniu dwukrotnie w porównaniu z poprzednim pięcioletniakiem.

14) Polepszyć pracę instytutów naukowo-badawczych i pracę naukową wyższych zakładów naukowych, wykorzystując w większym stopniu siły naukowe w celu rozwiązania ważnych zagadnień rozwoju gospodarki narodowej, ulepszenia produkcji, produkcyjnych doświadczeń, zapewniając szerokie stosowanie w praktyce wynalazków naukowych. Popierać wszechstronnie uczonego przy opracowaniu problemów teoretycznych we wszystkich dziedzinach wiedzy i utrwalając wiedzę nauki z produkcją.

15) Biorąc pod uwagę wzrastające dążenie dorosłej ludności do podniesienia poziomu swego wykształcenia, zapewnić dalszy rozwój korespondencyjnych i wieczorowych wyższych i średnich specjalnych zakładów naukowych, jak również szkół ogólnokształcących dla nauczania pracujących obywateli, bez odrywania ich od produkcji.

16) W celu zaspokojenia wrażliwych potrzeb gospodarki narodowej w dziedzi-

nie wykwalfikowanych kadr, zwiększenia w związku z dalszym wprowadzaniem do produkcji przdującej techniki, polepszyć jakość przygotowania młodych, wykwalifikowanych robotników w systemie państwowych rezerw pracowników i zapewnić przygotowanie i podniesienie kwalifikacji robotników drogą naucazenia indywidualnego i zespołowego w brigadach oraz poprzez system kursów i szkół organizowanych przy przedsiębiorstwach.

17) Zrealizować dalszy rozwój kin i telewizji. Rozszerzyć sieć kin, zwiększając liczbę urządzeń kinowych w ciągu pięcioletnia w przybliżeniu o 25 proc. oraz zwiększyć produkcję filmów.

18) Rozszerzyć w r. 1955 w porównaniu z rokiem 1950 sieć masowych bibliotek co najmniej o 30 proc. oraz klubów o 15 proc., udoskonalając ich prace w dziedzinie obsługi ludności.

19) Dla zapewnienia znacznego wzrostu nakładu literatury pięknej i naukowej, podroczników, czasopism i dzienników rozwinąć przemysł poligraficzny i polepszyć jakość prasy oraz szatę graficzną książek.

20) Stosownie do przewidywanego rozwoju ochrony zdrowia, oświaty i instytucji naukowych i kulturalno-oświatowych, zwiększyć rozmiar inwestycji na te cele w ciągu pięcioletnia mniej więcej o 50 proc. w porównaniu z poprzednim pięcioletniakiem.

21) Piąty 5-letni plan oznacza nowy polejny rozwój gospodarki narodowej ZSRR i zapewni dalszy znaczny wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego narodu.

22) Wykonanie piątego planu 5-letniego będzie wielkim krokiem naprzód na drodze rozwoju od socjalizmu do komunizmu.

23) Dla wykonania zadań piątego planu 5-letniego konieczne nie jest:

a) zmobilizować źródła we- wnetrzno-gospodarcze dla dalszego wzrostu akumulacji socjalistycznej, walczącej o ściśle przestrzeganie dyscypliny państwowej i o wykonywanie przez każde przedsiębiorstwo planu produkcji w ustalonym dla tego przedsiębiorstwa asortymencie. Aby zapewnić wykonanie zadań 5-letniego planu w dziedzinie rozwoju gospodarki narodowej i podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu mas pracujących, niezbędne jest globalne zwiększenie państwowego budownictwa inwestycyjnego w latach 1951 do 1955 w przybliżeniu o 90 procent, a zwiększenie kredytu wyasygnowanego przez państwo na to budownictwo w przybliżeniu o 60 proc. w porównaniu z czwartym 5-letnim, z tym żeby brakujące 30 proc. pokryte zostały przez odpowiedzialność obywateli i zwiększenie własnego budownictwa drogą podniesienia wydajności pracy, obniżenia wydatków handlowo-administracyjnych, obniżki cen materiałów budowlanych i urządzeń;

b) drogą wprowadzenia do wszystkich gałęzi gospodarki narodowej produkującej

zapewnić dalszą znaczną oszczędność zasobów materialnych drogą likwidacji nadwyżek w zużywaniu materiałów i urządzeń, drogą wzmocnienia walki przeciwko brakom, użycia oszczędnościowych gatunków materiałów oraz drogi szerokiego stosowania pełnowartościowych materiałów zastępczych i postępowej technologii produkcyjnej.

24) Wzmocnić kontrolę gotówkową ze strony organów finansowych nad wykonywaniem



Przed X Jubileuszowym Raidem Tatrzańskim

WARSZAWA. Ok. 200 naj- lepszych motocyklistów-raidowców zgłosiło się do tegorocznego Raidu Tatrzańskiego, który odbędzie się w Zakopanem w dniach 22—24 bm, jako eliminacja do raidowych mistrzostw Polski.

Jubileuszowy X Raid Tatrzański rozegrany będzie na nowej trudniejszej niż w roku ub. trasie, podzielonej na 3 etapy.

W pierwszym dniu zawodnicy walczą będą na dobrych szosach z Poronina przez Kraków, Nowa Huta do Poronina. Druga część etapu rozegrana będzie nocą i prowadzić będzie przez Bukowinę, Głodówkę, Cyrbłę do Zakopanego. Na tym etapie długości, 258 km o zwycięstwie zdecyduje szybkość.

Drugi dzień etapu wybitnie górsko-terenowy, na trasie długości ok. 234 km z Zakopanego przez N. Targ, Rdzawkę, Turbacz, Króciensko, Bukowinę, Brzeziny do Zakopanego.

W trzecim dniu zawodów odbędzie się próba szybkości na trasie wodującej z Zakopanego przez Gubałówkę, Hotelnie, Wojdyty, Antałówkę, Koźmicz, Księży Las, Sobiezkową z powrotem do Kościeliska, długości 30 km. Na tym ostatnim krótkim, ale trudnym etapie, rozegra się decydująca walka o zwycięstwo indywidualne i zespołowe.

Na boiskach piłkarskich Związku Radzieckiego

W mistrzostwach piłkarskich ZSRR rozegrano już około 40 spotkań. W tabeli prowadzi w dalszym ciągu leningradzkie Dynamo, które po 8 grach ma 12 pkt. Moskiewski Spartak ma po 4 meczach 8 pkt. Dynamo (Leningrad) posiada pierwszą pozycję z leningradzkim Zenitem 1:2.

W mistrzostwach grupy B — drużyn walczących o awans do grupy A prowadzi w tabeli Lokomotiw z Charkowa, Torpedo z Górk i Naftowiec z Baku.

Zbliżają się już do końca eliminacyjne rozgrywki o puchar ZSRR. W większości republik wyłoniono już zwycięzców. W Federacji Rosyjskiej, gdzie w turnieju o puchar brało udział ponad 8 tys. drużyn, pierwsze miejsce zajęła drużyna miasta Mołotowa. Na Ukrainie puchar Republik wygrała po raz drugi z rzędu drużyna fabryki Zaporożstal.

Zdobywcy pucharów poszczególnych republik oraz Moskwy i Leningradu razem z

Komunikaty

W związku z centralnymi dożynkami, które odbędą się w Krakowie i innych ważnych miastach, w których odbędą się odprawy we wszystkich Zarządach Powiatowych ZSCh w dniu 29 bm, o godz. 10, na które Zarz. Woj. ZSCh zaprasza wszystkich kierowników świetlic gminnych i promazników.

Okręg Wojewódzki Towarzystwa Przyjaciół Dzieci zawiadamia, że powrót dzieci przebywających na koloniach TPD w Suchej, Strudze i Starym Sączu nastąpi do Krakowa dnia 29 bm, o godz. 17.02, zaś dzieci z kolonii TPD w Murzaszlu, w dniu 30 bm, o godz. 17.45. Blizszych szczegółów udzieli Okręg TPD Kraków ul. Pawia 3 II p., telefon 228-38.

CO? GDZIE? KIEDY?

Sierpień 21 Czwartek

Teatry:
Teatr im. J. Słowackiego — nieczynny.
Stary Teatr: nieczynny.
Teatr Rapsodyczny: nieczynny.
Teatr Młodego Widza — „Świętoszek” — premiera, godz. 19.30.

Kina:
Sztuka: „Zasadzka”, 15.45, 18, 20.15.
Uciecha: „Wilhelm Tell” — godz. 16, 18, 20.

Warszawa: „Wesołe kumoszki z Windsoru” — Nadprogram: „Walka trwa”, godz. 16, 18, 20.15.
Apolla: „Dziwczeta z baletu” — godz. 16, 18, 20.
Wanda: „Wilhelm Tell”, 16.30, 18.30, 20.30.
Wolność: „Jedynoludni milionierzy” — Nadpr. SPO, godz. 16, 18, 20.
Młoda Gwardia: „Góra dziwczęta”, Nadprogram: Sielanki praca, 15.30, 17.30, 19.30.
Chemia: „Słaby kawalerski”, godz. 19.

Nowa Huta: „Dni zdrady”, godz. 18, 20.
Dworce: Polska kronika filmowa, Włodzimierz Majakowski — Przegiądł sportowy 3/52.

Pogotowie Ratunkowe:
Wydział Zdrowia Woj. Rady Narodowej w Krakowie, ul. Siemazkiego 1, Telefony: 322-22 (121-12) udziela: a) przez całą dobę pomocy; 1. w wypadkach nagłych wypadkach i nagłych zachorowaniach; 2. w przypadkach potocznych; 3. w zachorowaniach dziecięcych (w godz. od 20—8).

Ambulatorium Pogotowia czynne jest całą dobę.

Apłteki:
Długa 4, Rynek Gł. 45, Pl. Inwalidów 7, Senatorska 5, Grzegorzeczka 9, Krakowska 1, Rakowicka 12, Rynek Podgórski 9.

Jak powstaje wielki film o gen. Świerczewskim

Legendarny bohater, generał Walter Świerczewski... Kto zdolny odwrócić się porzucając postać komunisty, plomienno-rewolucyjności i żołnierza ze stali? Oto jeden z najtrudniejszych problemów, które stanęły przed Wandą Jakubowską, reżyserem wielkiego, dwuseryjnego filmu historyczno-batalistycznego o generale Świerczewskim „Żołnierz zwycięstwa”. Ustalenie od teorii roli Świerczewskiego kosztowało wiele trudu i poszukiwań. Został nim Józef Wyszomirski, były reżyser teatru Domu Wojska Polskiego.

Praca nad tym dziełem filmowym dobiega już końca. Nie ustają jednak ani na chwilę głębokie, reżyserskie i aktorskie studia nad postacią Świerczewskiego, aby każda scena, każdy ukazany moment był najprawdziwszym nawiązaniem do rzeczywistości. Jak był Świerczewski? Co o jak mówił? Co było dlań charakterystyczne? Oto, jakie zagadnienia musiała rozstrzygnąć Jakubowska i Wyszomirski, by oddać niefałszowany obraz Świerczewskiego, by wiernie przypomnieć generała towarzyszom jego walk i całemu narodowi, który ma go żywo w pamięci.

Wyszomirski, przygotowując się do roli Świerczewskiego, przede wszystkim dokładnie studiował dzieła klasyków marksizmu-leninizmu. Dzieła te pomogły mu głębiej poznać epokę, również i psychikę plomienno-rewolucyjnego komunisty, jakim był Świerczewski; były one podstawowym kluczem do analizowania jego postawy życiowej. Następnie Wyszomirski poznał gruntownie życiorys generała, przetworzył bogate materiały, które udostępnił muoficerom Wydział Historii Partii. Studia te były tym konkretniejsze, że scenarzysta Jakubowska jest szesnastu-

wyglądała — problem, bez którego rozwiązanie praca nad filmem została zahamowana. Trudności są tym większe, że w niektórych dziedzinach jest nie wielu fachowców, którzy by mogli służyć radą czy to w sprawie szczegółów technicznych pewnych scen, czy to kostiumów. Tymczasem zaś w filmie o jego ostatecznym, wyrazie artystycznym i sile oddziaływania rostrzyga m. in. właśnie obalbo o szczegóły, o drobniaki, które albo niezmiernie potęgają — albo mogą osłabić oddziaływanie obrazu.

Toteż ważny i niedozowny w realizacji takiego rodzaju filmu jest — obok reżysera — history i wysoko-kwalifikowany zespół dekoratorów, charakterystyków, elektryków, pilotachników i in. Ambicją zespołu realizatorskiego „Żołnierz zwycięstwa” jest nie włączenie do filmu ni jednego fragmentu ze starych, kronik filmowych czy filmów dokumentalnych. Wszystkie sceny batalistyczne są specjalnie wykonane dla filmu. Biorąc w nich udział tysiące statystów, setki czołgów i samolotów. Sceny masowe z okresu 1905 r., z wojny domowej w Hiszpanii, z pierwszej i drugiej wojny światowej nakreślano pod Tomaszem Mazowieckim i Rudą Fabiniem. Fragment filmu przedstawiający tragiczną śmierć Świerczewskiego został zrealizowany pod Bahigrodem.

Niewielu jest realizatorów filmowych, którzy by podjęli się wykonania takiego filmu, jak „Żołnierz zwycięstwa”. Tego niezwykłego i śmiałego zadania podjęła się twórczyni niezapomnianego „Ostatniego etapu”, laureatka Nagrody Pokoju — Wanda Jakubowska. Toteż jej nowemu dziełu, które prapropagandowe wejście na ekran już w pierwszych miesiącach przyszłego roku, oczekują z niecierpliwością.

Świerczewski, który wyrósł w atmosferze bohaterstwa i ofiarności produkującej i świadomej części proletariatu, jest uosobieniem zwycięskiej walki robotniczej, jest jednym z jej najwspanialszych przedstawicieli. Toteż opracowanie roli Świerczewskiego wymagało zrozumienia i odczucia nie tylko osobowości tego jednego człowieka — wymagało zrozumienia i odczucia historycznego znaczenia całego okresu, w którym żył, rozumienia życia i walki całej klasy robotniczej.

Wyszomirskiego długo dręczyły wątpliwości, czy ujął mu się odtworzyć postać socjalistycznego bohatera, tak krainowo odmiennego od postaci samonajnych, skłóconych z życiem i społeczeństwem, pesymistycznych bohaterów mieszczańskich, z którymi dotychczas najczęściej spotykał się w teatrze. Duża praca nad rolą, pomoc tak wybitnego reżysera, jakim jest Jakubowska, umożliwiła mu jednak pokonanie wielu trudności. W związku z życiem Świerczewskiego zobaczył wypadki rewolucyjnej 1905 roku, pierwszą wojnę światową, Rewolucję Październikową, wojnę domową w Hiszpanii, strajki robotnicze i chłopskie w Polsce w 1936

roku, obronę Warszawy we wrześniu 1939 r., napadzie hitlerowskiej na Związek Radziecki, krwawe zwycięstwo pod Moskwą, wreszcie zwycięstwo i narodziny Polski Ludowej, jej odbudowę i początki budowy podstaw socjalizmu.

Ukazanie takiego ogromu wydarzeń, pokierowanie dziesiątkami aktorów w niezwykłe odpowiedzialnych rolach oraz ponad 10 tys. statystów było zadaniem niespotykanym dotychczas w historii polskiego filmu. Filmów o tak poważnych zagadnieniach, o takim rozmachu zna nie wiele cula nawet kinematografia światowa. Wzorem może tu być jedynie kilka monumentalnych, historyczno-biograficznych filmów radzieckich. Toteż przygotowanie przed przystąpieniem do nakręcania „Żołnierza zwycięstwa” trwały bardzo długo. Podstawową pracę dokonał przede wszystkim Wanda Jakubowska, która sama napisała scenariusz. Musiała ona doskonale poznać wiele środowisk, wiele okresów w różnych krajach.

Mozalne studia nie skończyły się jednak wraz z ukończeniem scenariusza. Jakubowska — teraz już reżyserka filmu — musiała ustalić prawdziwość szczegółów w setkach scen. Wydaje się, że na blaskach można nie zwracać uwagi. A jednak. Na przykład scenariusz przedwidział scenę mszyny arcyksiężki Zofii w 1905 r. Jak ta mszyna

PRACOWNICY POSZUKIWANI

KIEROWNIKA DZIAŁU ZAOPATRZENIA, 3 PALACZY I 3 SPRZĄTACZY zatrudni natychmiast w tujejszym Zakładzie: Dyrekcja Krakowskich Zakładów Naprawy Samochodów, Kraków, ul. Siemazki 1. Warunki do omówienia na miejscu. Zgłoszenia pisemne względnie osobiste należy kierować do Działu Kadry. Tel. 222-83. R-2169

WYSOKOKWALIFIKOWANEGO I Z DUŻĄ PRAKTYKĄ TRANSPORTOWCA na odpowiedzialne stanowisko oraz **PRACOWNIKÓW FIZYCZNYCH KWALIFIKOWANYCH I BEZ ZAWODU** do prac w budownictwie, poszukuje Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego w Krakowie, ul. Łokietka 25. Warunki pracy wg. układu zbiorowego dla pracowników w budownictwie. Dla zamiejscowych zagwarantowane zakwaterowanie w hotelach robotniczych. Zgłoszenia przyjmuje Wydział Zatrudnienia (Personalny) Kraków, ul. Łokietka 25. R-2156

30 ROBOTNIKÓW NIEKWALIFIKOWANYCH do przeładunku wagonów kolejowych na stacji kolejowej Charsznica, 10 na stacji kolejowej Kocmyrzów i 10 w Hucie Szklanej „Szczakowa” w Szczakowej poszukuje pilnie Spółdzielnia Pracy Transportowo-Spedycyjna „ZESPOL” w Krakowie, ul. Lorkietka 1, I p. Placa w Krakowie, Pl. Dominikański 1, p. Placa według stawek akordowych. Zgłoszenia: do pracy kierować należy wprost do Kierownika Punktu za i wyładunkowych w Charsznicy, Charsznica, Zakopane, Krynica, Spółdzielnia Pracy Transport. Spedyc. „ZESPOL” w Krakowie. R-2141

KWALIFIKOWANYCH REBACZY, CIESLI I ŁADGACZY, którzy do obecnej chwili nie są zatrudnieni w kopalniach węgla, przyjmie natychmiast Dyrekcja kop. SIERSZA. Warunki pracy wg. obowiązującego Układu Zbiorowego. Mieszkania jedno i dwupokojowe z wygodami i nowo wybudowanych blokach czekają na zgłaszających się pracowników. Zgłoszenia należy kierować do DZIAŁU PERSONALNEGO kopalni „Siersza” k. Trzebini. R-2161

Kupno
OPONY samochodowe 500x16 kupie natychmiast. Zgłoszenia Kraków, tel. 240-84. 1953-2

Lokale
ZAMIEŃCIE 3 pokoje kuchnia łazienka. Toruń — na 2 pokoje kuchnia — Kraków, Nowy Sącz, Zakopane, Krynica — Toruń, Lindego 16 Czarnecki. 1953-3

Zaginiene dokumenty
SURIENNIK Maria zam. Kraków, zgubiła kartę meldunkową w wydaniu przez MRN Kraków. 1953-9

STRYSZEWSKI Józef zam. Maciejowice, pow. Miechów, zgubił legitymację Zw. Zaw. i zaświadczenie zwolnienia z pracy. 1953-2

KĘDZIORA Adam zam. Przykociniec, zgubił dowód osobisty Nr 37755, ks. biuletowa Nr 07261, legitymację Zw. Zaw. Kolejarzy Nr 15693. 1953-3

TWAROG Zbigniew — zam. Kraków, ogłosił oświadczenie legitymacji służbowej, Zw. Zaw. Karty meldunkowej i wydanej w Krakowie. 1953-3

WASYLKOWSKI Leszek zam. Kraków, ogłosił kradzież karty meldunkowej wydanej przez MRN Kraków i pokwitowania ankiety. 1954-7

SZKLARZ Stefan zam. Nowa Huta zgubił legitymację Zw. Zaw. Nr 1974. 1953-1

CICHON Julia zam. Prądnik Czerwony zgubiła legitymację służbową wydaną KZiB. 1952-2

ZAGUBIONO świadectwo broni Nr 01139/3409 wystawione na PFW Nowa Huta. 1953-3